לתרומות ניתן לתרום בנדרים פלוס בקופת "לעורר ליבי" תזכו למצוות. ניתן להנציח עלון לע"נ ולרפואה

"לעורר ליבי"

מאמר שבועי לאברכים ובני ישיבות

סוכות גליון מס' 50

ניתן לקבל את העלון בפקס דרך אוצר הגליונות 023132641 קוד עלון 9740

למה אנחנו מזכירים במוסף של 'זמן שמחתנו' את ה'גלות' העצובה?

למה לערבב עצב בשמחה?

לפני שנתחיל לצלול לחג סוכות חשוב לי לומר לך משהו אחד קטן.

עקביות

יום כיפור עבר. מיום ליום אנחנו רק יותר ויותר מתרחקים ממנו. אני יושב לי בשוק ארבעת המינים, שומע את כל ההמולה, נמצא עמוק בתוך כל השאון, ואני רואה לידי מחזור ועליו כתוב 'מחזור ליום הכיפורים' אני פותח אותו, ואני לא מאמין שלפני כמה ימים הייתי עמוק עמוק בתוך המחזור הזה! בתוך היום כיפור, בתוך הצעקה של י"ג מידות, בתוך הצעקה של ה' הוא האלוקים, בתוך העל חטא... אנחנו חייבים 'וו גרירה' שיחבר לנו את הטהרה של יום כיפור לכל החורף הארוך הזה ואל תשכח שהשנה זה שנה מעוברת, ככה שיש לנו זמן חורף ארוך.

ה'וו גרירה' הוא המשנה היומית שקיבלת על עצמך ללמוד כל יום. אבל חכה, עוד לא סיימתי.

המשנה יומית שאתה לומד כל יום, כדרכו של עולם, מה שאפשר לדחות למחר נדחה לעוד יומיים, וגם אם זה לא נדחה למחר, זה נדחה ל'אחד בלילה' לפני שאתה הולך לישון בשביל לעשות 'וי'

'משנה יומית' בסיום תפילת שחרית, יכול להיות 'וו גרירה' ליום כיפור. סיימת שחרית? תלמד משנה יומית! החדר אוכל יחכה לך, העבודה תחכה לך, אז נכון ש'הגננת' של המעון של הילד שלך לא תחכה לך יותר מידי, אבל משנה אחת? אני בטוח שאפילו 'הגננות' יסכימו לחכות את הזמן שלוקח 'משנה אחת'.

דיברנו על 'עקביות'. בעלון על הקושי להיות בעקביות, ועל החשיבות של עקביות. כשהייתי בחור, הר"מ שלי המשיל לנו 'משל' שמאוד תפס אותי, אבל לא הצלחתי להבין מה הנמשל שלו.

המשל הוא כזה: מעשה באדם שעלה לרכבת מ'חיפה' ל'נהריה', בשלב מסוים הוא שומע את הכרוז מכריז שהרכבת נוסעת לכיוון 'אשקלון'... הוא הבין שהוא טעה.

בצר לו, הוא החליט שהוא קם ועושה מעשה. הוא התחיל ללכת ברכבת בין הקרונות לכיוון הקרון הצפוני ביותר, הוא עשה חשבון פשוט, אני צריך צפונה, הרכבת נוסעת דרומה, לפחות אני יתחיל ללכת בתוך הרכבת לכיוון הצפון, הרי זה רכבת שארוכה מאות מטרים...

עד כאן המשל

מה הטעות שלו?

אני חושב שיש כמה דברים שאפשר ללמוד מהמשל הזה, בכל אופן לנושא של 'עקביות' זה משל חודר עד תהום.

בעצם יכול להיות בחור/אברך שמתלהב מהתורה, אז הוא יושב ולומד יום שלם רצוף! באותם שעות הוא רואה מלאכים, הוא מרגיש "רבי שמעון בר יוחאי במערה" כמות הריגוש אצלו כעת ברמת מקסימום.

לרפואת מו"ז הרה"צ ר' חיים בן שרה לרפו"ש

למחרת, או אחרי שבוע, הוא כבר לא ב'אקסטזה' של שטייגען, אז מה שקורה ש... תמשיך אתה את העלילה.

אתה יודע מה היה הטעות של 'ההוא' מהרכבת שנוסעת לאשקלון? שהמבט שלו צפה לחמש מאות מטר בלבד! יש לו חמש מאות מטר צפונה, הוא עושה אותם! כן, אבל בשביל להגיע ל'נהריה' לא מספיק חמש מאות מטר...

אתה לא מסוגל ללכת ברגל לנהריה! אתה צריך בשביל זה רכבת!

אתה לא מסוגל בחיים להיות תלמיד חכם! אתה חייב בשביל זה 'עקביות'! לדוגמא אם אתה לומד כל יום אבל כל יום 'משנה ליום' אחרי תקופה של פחות משנתיים אתה יכול לשלוט בסדר זרעים. ומה עשית בשביל זה? כמה דקות ממש. שלא לדבר על זה שזה ממלא לך חורים שלא היה לך עד היום מה לעשות בהם, כגון המתנה לרופא, נסיעה באוטובוס וכדו' אבל אם לא תיהיה עקבי המשנה תישאר 'יומית'...

בשביל להבין סוגיא לעומקא אתה חייב עקביות! אתה לא יכול להכנס לבית הכנסת וללמוד כל יום סוגיא אחרת!

'עקביות'! תבין זה ממש לא משנה איזה 'קבלה' קיבלת על עצמך, בלי 'עקביות' הקבלה שלך שווה ל'קבלה' של מכולת! בלי עקביות לא משיגים כלום, לא תורה, לא כסף, לא קריירה, לא סיפוק. אפס אחד גדול.

אין שמחה אלא בבשר ויין

חג סוכות, הוא חג שיש לנו 'חסר' ענק בהבנה שלו!

למה?

אנחנו ואבותינו ישבנו ב'עולם הישיבות' במשך כמה שנים ושמענו שיחות מהמשגיחים ששמעו מהמשגיחים שלהם שיחות על חודש 'אלול', על 'חנוכה' על 'פורים' על 'בין המצרים' אבל מה לעשות שב'חג סוכות' אנחנו ואבותינו היינו ב'בין הזמנים' ולא שמענו שיחות על 'חג סוכות'.

אבל יש עוד נקודה שמקשה עלינו את החיבור לחג הסוכות. כי בחג הסוכות צריך לשמוח, וזה משהו מאוד קשה. {גר"א} להתרגש זה קל, אבל לשמוח זה קשה מאוד.

בא נשאל שאלה, אם אני יבוא לראובן ושמעון ויאמר להם, את המשפט הבא: "ראובן, לך לרחוב רבי עקיבא 100 מישהו מחכה לך שם עם מתנה של מזוודה עם מילון דולר, הוא תכף הולך משם תזדרז לתפוס אותו...

"שמעון, לך לרחוב רבי עקיבא 50 יש מישהו שגנב לך מליון דולר, הוא תכף הולך משם תזדרז לתפוס אותו...

מי ירוץ יותר מהר?

בשני המקרים זה 'מיליון דולר'. למרות זאת, ברור ששמעון ירוץ יותר מהר, כי הוא מונע ממנוע ה'פחד' ואילו ראובן מונע ממנוע של 'רצון'. {יש מחקרים שאומרים ששמעון ירוץ יותר מהר אפילו אם במקרה של ראובן זה היה שתי מיליון דולר}

'שמחה' זה משהו שמגיע ממנוע ה'רצון', יש כאלו שבאמת ה'שמחה' מגיעה אצלם ממנוע ה'פחד' וזה נראה בהתאם, זה נראה כמו אחד שמפרגן לך כי אמרו לו שיש מצווה כזו, ועל כאלו אנשים אתה אומר לעצמך "מוטב לקבל עקיצות של פלוני ולא מחמאות של אלמוני"

לפחד זה קל! לשמוח זה בעצם להפעיל את מנוע הרצון, וזה קשה.

אז יש שיטה מאוד טובה שמקורה הוא בחז"ל "אין שמחה אלא בבשר ויין"

אגב מי שלא שמח ב'בשר ויין' יש עוד שיטות.

למשל ללכת לגן חיות! בשביל הילדים כמובן... סיפר לי חבר שהוא נורא שמח שהילד שלו נהיה בן שלוש סוף סוף הוא יכול ללכת לגן חיות, כי הילד שלו צריך את זה...

שמעתי שאחד הגדולים ז"ל אמר שמקיימים מצוות 'ושמחת בחגך' בגן החיות, או יותר נכון לפעמים אפשר לומר שאפשר לקיים מצוות 'ושמחת בחגך' בגן חיות.

יש עוד שיטות לשמוח בחג

בהיותי בחור הייתי בשמחת בית השואבה והגיע לשם 'אמן הרגש הזמר הידוע' ובמשך שעה שלימה הוא שר שם שירי רגש 'ותהום כל העיר'... כל העיר היו שם, אנשים זקנים וטף, היה הרגשה באוויר שאין גישמאק יותר מזה. אין התעלות יותר מזה.

בעיקרון אפשר לשמוח בזמר 'אלמוני' אבל מה לעשות שלפעמים 'הזמר הידוע' המפורסם עושה לאנשים שמחה.

מה בין שמחה יהודית לשמחה מזוייפת

כל אחד מבין שהגוי שיושב ב'בית מרזח' עם יין, לא עליו נאמר אין שמחה אלא בבשר ויין.

"אין שמחה אלא בבשר ויין" נאמר על מישהו שרוצה לשמוח, לא על מי שמחפש ריגושים. אלא אדם שכעת נמצא בחתונה של בנו, והוא רוצה לשמוח, הוא לא יכול לשמוח אם הוא יהיה בצום. הוא צריך להביא לחתונה סעודה. בעצם ההבדל בנינו לבין הגוי מהבית מרזח שהוא רוצה לשמוח סתם, אצלנו שמחה זה מגיע עם סיבה, חתונה, סיפוק של סיום מסכת, חג, שזה שמחה "אתה בחרתנו" בגלל ש"תוכו רצוף אהבה" הגוי מהבית מרזח מחפש לשמוח בלי כיסוי. סתם בלי סיבה. או יותר נכון הוא רוצה לשמוח כדי להשתיק את הבור הפעור בתוכו, מי שרוצה לשמוח באמת צריך למלאות את הריקנות ואז שהשמחה תרצה להתפרץ יש מה, יש על מה. סתם לקום בבוקר ללכת לקנות יין והתחיל לשתות זה לא שמחה זה ריגוש להשתקת הריקנות הפנימית.

עליה לרגל

כולנו עושים זאת!

אנחנו לא מפספסים! אנחנו הולכים לכותל! יש בזה גם ממצות 'ושמחת בחגך' ללכת לכותל ולהרגיש את האבנים, להרגיש את הבית שלנו, להתרגש, להחזיק באבנים, {לא בחריצים משום חשש ביאת מקדש} פשוט להתחבר! ולהבין שבעצם זה המקום שלנו! אנחנו צריכים להיות שם, להתגעגע.

למה להתגעגע? הרי עכשיו זה זמן שמחתנו, למה להעציב אותי? למה להזכיר לי את החורבן?

ההפך! הגעגוע מזכיר לנו שאנחנו לא לבד, הגעגוע מזכיר לנו שבשונה מאומות העולם אנחנו בעצם משהו אחר, אמנם כלפי חוץ זה לא נראה, אבל באמת אנחנו 'עם סגולה'. אנחנו שונים!

דיברתי בעבר שגעגוע זה לא עצב, ההפך געגוע זה שמחה, געגוע זה קשר, געגוע זה מייצר אהבה, אלו שיש להם טלפון חכם גם אם יש להם היתרים, געגוע אין להם! כי יש להם בכל רגע נתון את כל הנכדים שלהם מהארץ ומחו"ל בכיס.

להתגעגע לבית המקדש. כן זה הזמן! אני לא התבלבלתי! אנחנו לא בתשעה באב אנחנו בסוכות, ולמרות זאת אנחנו שרים כולנו בשמחת בית השואבה "ותחזינה עינינו"

למה? כי געגוע זה רגש של שמחה! רגש שמעורר את הקשר, רגש שמפיג את הבדידות של כל שנות הגלות. הגעגוע לקשר, הגעגוע לביחד! הצפייה שזה יחזור

העומד מן הצד רואה אותי ואת 'מוחמד' הבן דוד 'ממזרח ירושלים' ולא רואה שום משהו מיוחד, הוא רואה שאני לבוש אחרת ומתנהג אחרת, אבל הוא לא מבין שאני משהו אחר! לכן אנחנו מזכירים לעצמנו שבאמת של הדברים אנחנו נבחרנו, מכל העמים ומכל הלשונות! אנחנו ורק אנחנו!

אגב, באמת של הדברים, 'אומות העולם' יודעים עד היום שאנחנו שונים מהם! הם יודעים עד היום שאנחנו נבחרנו! הם יודעים את האמת! איך אני יודע? פשוט מאוד, הם שונאים אותנו עד היום! בלא שום סיבה מוצדקת! שנאה שנובעת מ'שוני' שנאה שנובעת מקנאה. הגיע הזמן שאנחנו נפנים מה שנשיא צרפת ומזכ"ל האו"ם יודעים! אנחנו שונים! אנחנו ורק אנחנו נבחרנו! הגיע הזמן שנפנים שאנחנו הבנים האהובים! אנחנו ורק אנחנו! הגיע הזמן שנבין שלא יחליף דתו לעולמים! לעולם אנחנו נשאר הבנים האהובים! לעולם מוחמד ישאר זר! לא קשור!

רק מה שמרגש

איך נראה אבא שבונה סוכה עם ילדיו בני השש ובני השמונה?

אבא אומר להם לנקות את הסוכה, אבא אומר להם להעלות דפנות מהמחסן, והם בתגובה רוטנים שהם רוצים לדפוק עם הפטיש... והאבא לא מבין, הרי בלי לנקות אי אפשר לשים דפנות, ובלי להעלות את הדפנות מהמחסן לא יהיו דפנות לסוכה. למה הם חושבים שיותר חשוב לדפוק עם פטיש מאשר שאר עבודות???

אבל ככה זה ילדים קטנים!

מה האמת? האמת היא שהכל חשוב!

אבל ילדים לא עושים מה שחשוב.

ילדים עושים מה ש'מרגש'

לפעמים הילד שבנו, הילד שבתוכנו מושך אותנו לעשות רק מה ש'מרגש'

במה דברים אמורים, יש זכוכיות מגדלת בגודל של 'מיקרוסקופ' שנמצא בכור הגרעין 'בנתנז' שבאיראן, ואנשים בודקים איתו את ה'בלטלעד' של האתרוג, ואילו את מקור האתרוג לבדוק שהוא לא מורכב, לפעמים לא כל כך בודקים.

לפעמים זה נשאר בשוליים! למה? אנשים לפעמים אוהבים לעסוק במה שמרגש, אבל להתחיל לחפור בהיסטוריה של האתרוג, האם הוא לא 'מורכב' זה פחות... כל הנושאים הלא מרגשים נדחקים אחורה...

סוגיית איך שוטפים את הסכך מתולעים, אמור היה להעסיק אותנו הרבה יותר מכל דבר אחר, שוק ארבעת המינים היה אמור להיות מוצף

ב'דוכנים' של K600 ושל 'ניילון נצמד' הרבה יותר מכל 'דוכן' אחר. הבעיה שזה לא 'מרגש'

בואו נזכיר לעצמנו שכשאנחנו משפריצים K600 על הסכך זה בדיוק כמו לעמוד ולומר ב'נעילה' ב'יום כיפור' ב'דמעות שלישי' "השם הוא האלוקים"! כי למה קניתי בכלל את הK600 בגלל ש"השם הוא האלוקים"!!! בואו נזכיר לעצמנו שבכל יום ויום יש לנו הזדמנות לצעוק "מלך שוכן עד לבדך מלוך עלינו!!!" "השם הוא האלוקים!!!" בכל דבר שאנחנו עושים או לא עושים זה בגלל דבר אחד ואין בלתו "השם הוא האלוקים"

לתרומות והנצחות, הארות והערות, וכן להוספה לרשימת התפוצה העלון במייל
N0527109698@GMAIL.COM